

70!!!!!!!-CEI 144 MII VOR PRIMI PUTEREA DE A DEVENI FII AI LUI DUMNEZEU- Ioan 1- ISPASIRE - IMadison

""EU SUNT", cine va sta în tabernacolul tău? Cine va locui pe muntele tău sfânt? Cel ce umblă cu integritate și lucrează dreptate și vorbește adevărul în inima sa. Cel ce nu defăimează cu limba sa, nici nu face rău aproapelui său, nici nu aduce ocară asupra aproapelui său. În ochii lui un nemernic este disprețuit, dar onorează pe cei ce se tem de "EU SUNT". Cel ce jură spre propria lui vătămare și nu schimbă jurământul. Cel ce nu își dă banii cu camătă, nici nu ia mită împotriva celui nevinovat. Cel ce face acestea nu se va clătina niciodată."

Pacea lui Cristos, preaiubiți frați, mica turmă a Domnului Isus Cristos! Îi salutăm pe toți cei care vor să se regăsească în aceste cuvinte pe care tocmai le-am citit. Ne aflăm în ziua solemnă, principala zi solemnă, o zi crucială a planului de mântuire, care este Ziua Ispășirii. Suntem adunați, așa cum cere porunca în această zi, așa cum erau adunați ucenicii în camera de sus în ziua care indica către solemnitățile Domnului, în ziua Cincizecimii, acum 2000 de ani. Deși aceste solemnități anuale sau Sabate anuale sunt profeții și indică o împlinire viitoare, nu de aceea trebuie ignorate. Realitatea este că aceste sărbători sau solemnități au fost furate de la poporul lui Dumnezeu de către cornul cel mic. De asemenea, Domnul în trecut a luat dreptul de a sărbători și nu vorbim de acea sărbătoare a carismaticilor, ci ne referim cu aceste cuvinte în sensul de a ține aceste solemnități și de a ne întâlni cu Dumnezeu. Domnul, în trecut, așa cum spuneam, a luat dreptul poporului lui Israel după ce acesta a refuzat să intre în Canaan; Domnul timp de 40 de ani a interzis, a retras această enormă binecuvântare pe care o dăduse ca un dar așa cum Sabatul este un dar, aparține lui Dumnezeu, este un dar. Este poate cea mai importantă binecuvântare din toată legea lui Dumnezeu. Este un dar din ceruri pentru ca creaturile să poată fi fericite. În același mod, sărbătorile sunt cuprinse în aceeași poruncă, cea de-a patra poruncă, pentru că sunt numite Sabate. Ele sunt tot Sabate, sunt întâlniri, sunt perioade de odihnă de la munca seculară pentru a ne întâlni cu Creatorul și Mântuitorul, Isus Cristos. El a sfințit Sabatul și El vine la poporul Său, la biserica Sa, care se adună în reverență și Îl așteaptă în ziua a șaptea, în ziua Sa sfântă. De asemenea, El a sfințit Sabatele anuale, solemnitățile. Aceasta înseamnă că prezența Sa va fi în aceste vremuri stabilite, în aceste vremuri de primăvară, vară și toamnă, înseamnă că în aceste zile

specifice Cristos va veni la cei care înțeleg și se adună în adunare sfântă. Chiar dacă sunteți singuri acolo, în casa voastră, păstrați aceste zile sfinte; sunt vremuri care nu ne aparțin nouă, ci lui Dumnezeu. Cei pentru care aceste cuvinte sunt noi, cei care poate aud aceste cuvinte și sunt din Laodiceea și nu înțeleg, pot citi Leviticul 23 și pot vedea că de cam șase ori Domnul le numește "sărbătorile Mele", sau "solemnitățile Mele". Ele nu sunt ale evreilor, sunt ale lui Dumnezeu, dar Dumnezeu le va da din nou doar celor care vor să se trezească din somnul laodicean. Aceste sărbători nu pot fi o binecuvântare pentru Laodiceea, ele sunt pentru Filadelfia, sunt pentru cei care își spală hainele în sângele Mielului, sunt pentru cei care Îl onorează pe Dumnezeu în fiecare zi și al căror unic scop al vieții este de a fi instrumente sau colaboratori în mâinile Mântuitorului pentru mântuirea altor suflete. Acestora li se dă binecuvântarea și privilegiul de a intra în sfaturile Sale, spune Biblia. Nu toată lumea are acest privilegiu. A intra în sfaturile Celui Preaînalt înseamnă a participa la întâlnirile Sale, la întâlnirile cu El. Atunci când El vine și se sfătuiește cu poporul Său, El revarsă lumină, înțelegere și putere spirituală; El își revarsă Duhul Său în aceste întâlniri. Slujitoarea Domnului, Ellen White, a scris, fără ca ea să fi înțeles, pentru că nu era pentru timpul ei, dar inspirată de Domnul, ea a scris: "lăsați tot poporul să participe la aceste întâlniri anuale". Așa le-a numit ea. Poate că ea nu a știut că acestea erau timpuri valabile, dar ei, inspirați de Domnul, au stabilit întâlniri anuale exact primăvara și toamna. Noi suntem astăzi în toamnă, suntem în Solemnitatea Ispășirii și Domnul, așa cum va trezi cele cinci fecioare înțelepte adormite, le va da rază cu rază de lumină și va restabili Templul adevărului în mintea lor și îi va convinge de aceste întâlniri, de adunările spirituale pe care El le-a stabilit, nu numai în fiecare săptămână, o dată pe săptămână, ci o dată pe lună la lunile noi și de trei ori pe an la solemnitățile anuale sau la sabatele anuale, cum sunt numite, de asemenea, zilnic în timpul veghilor. Fiecare sfert de zi este un moment spiritual în care Dumnezeu răspunde rugăciunilor într-un mod foarte puternic. Cu această ocazie, în acest serviciu de adorare în Ziua Ispășirii, am spus în înregistrarea de aseară, de la începutul acestei solemnități, că vom citi și vom comenta Cuvântul pe care Domnul ni l-a dat la începutul acestei Zile a Ispășirii. El ne-a dat Psalmul 45, un Psalm care este foarte important de înțeles. L-am înregistrat pentru cei care nu au auzit. Îi invităm să asculte mai întâi această înregistrare, durează doar o oră, iar Domnul ne-a dat în același timp capitolul 1 din Ioan. Este un cuvânt extrem de important și în aceste Biblii pe care le avem aici în

sanctuarul unde ne întâlnim cu Domnul, unde sunt vreo 11 Biblii de diferite traduceri și deschidem Bibliile la întâmplare, Domnul ne spune întotdeauna cuvântul Său care se potrivește cu evenimentul, se potrivește cu nevoia sufletului nostru, cu întrebările pe care I le punem. Cu această ocazie, nevoia bisericii este că în această zi trebuie să i se ierte păcatele, trebuie să se spele hainele fiecăruia, ale fiecărui suflet. Evident, ziua de astăzi este o zi simbolică, o zi tipică ce are o împlinire antitipică. Suntem atât în simbol, cât și în împlinire, pentru că ne aflăm în marea zi antitipică, așa cum spune Ellen White, din 1844 până astăzi. Acest timp a fost lăsat de Domnul pentru a birui orice trăsătură de caracter moștenită sau dobândită în viața noastră. Este timpul să biruim așa cum a biruit Hristos. Aceasta este ceea ce așteaptă Hristos de la poporul Său. De aceea El este Marele nostru Preot după ordinul lui Melchisedec, pentru că El este acolo cu Sângele Său prețios pentru a șterge, a ierta și a șterge din cărțile noastre de fapte toate păcatele pe care le mărturisim cu durere și le părăsim. Aceasta este lucrarea principală a sanctuarului. Este lucrarea fără de care nimeni nu-l va vedea pe Dumnezeu. Fără a ajunge la sfințirea deplină, adică la biruința asupra păcatelor, nimeni nu-l va vedea pe Dumnezeu, spune Biblia. Am început cu aceste cuvinte solemne din Psalmul 15 pentru că este psalmul pe care ni l-a dat Domnul la începutul acestui serviciu principal al Zilei Ispășirii; am deschis Biblia pentru laudă. În centrul celor două pagini, exact în centrul celorlalți psalmi, se află Psalmul 15. El are o parte pe pagina din stânga și o parte pe pagina din dreapta. Și este exact despre biruitori, despre cei care trebuie să biruiască. Este vorba de întrebarea: "Cine va locui în cortul Tău? Cine va locui în muntele sfințeniei Sale?". Este vorba, conform Apocalipsei 14, despre cei 144 de mii - oamenii biruitori, păcătoși, chiar și din Laodicea, care s-au trezit la cuvintele pe care Isus Cristos le-a dat prin cel de-al treilea Ilie, prin străjerii Săi. Ei s-au trezit și au recunoscut starea Laodiceei și au recunoscut că nu știu nimic, că degeaba s-au crezut bogați în adevăr, că sunt săraci și că au nevoie de adevărul predicat de pe munte, de vestea bună publicată de pe munte de cel de-al treilea Ilie. Și aici se spun cerințele pentru cei care vor să facă parte din grupul cel mai binecuvântat și mai special al tuturor celor răscumpărați, cei care vor fi făcuți mireasa Mielului și care vor fi cu Cristos pentru veșnicie. Trebuie să medităm la aceste cuvinte și, în mod special, voi comenta doar un singur cuvânt menționat aici. Nu am de gând să comentez toate aceste versete, le-am comentat de multe ori. În versetul doi se spune: "Cel care umblă drept, care lucrează cu dreptate și care vorbește adevărul în inima

sa". Aș dori să subliniez că lucrarea pe care o face Cristos este lucrarea de purificare a conștiinței și a subconștiinței, a minții, a motivațiilor propriu-zise ale fiecărui act. Se spune aici că cei care au biruit trebuie să ajungă să spună adevărul... Unde? Nu în gurile lor. Acest lucru îl pot face chiar și mincinoșii. Chiar și Satana poate spune adevărul, deși el este tatăl minciunii. El a venit cu Biblia la Domnul Isus. Dar aici nu se spune să spui adevărul cu sunet, ci să spui adevărul în minte. Inima este mintea; în adâncul minții tale, în însăși motivația pe care numai fiecare o cunoaște și pe care o ascundem de multe ori de oameni, dar nu o putem ascunde de ochii Celui care vede totul și ne cântărește inimile. În inimă trebuie să spunem adevărul. Este inima, acolo, în adâncul ei se nasc faptele și cuvintele. Acolo se află sediul motivațiilor pe care le avem, acolo unde Cristos, în primul rând, vrea să curețe. Cei care își vor curăța viața doar pe dinafară, ca fariseii, vor fi numiți de Domnul "morminte văruite", albiți doar pe dinafară. De aceea, Domnul are nevoie ca noi să fim curați și sfinți pe dinăuntru. Și acum să trecem la mesajul promis, la mesajul pe care l-am primit de la Domnul Însuși. Am deschis Biblia în serviciul de închinare de la începutul acestei zile și Domnul ne-a dat Evanghelia lui Ioan în întregime. Pe cele două pagini nu există nimic altceva, nu există niciun alt paragraf.

De la primul verset până la ultimul este doar întregul capitol din Ioan unu. De aceea credem că Domnul vorbește, ca întotdeauna, poporului Său. Și o să citim și o să comentăm câteva cuvinte pe care Domnul ni le va inspira și vă rugăm să vă rugați înainte de a asculta această temă, pentru că tot mesajul pe care Domnul îl dă cu aceste ocazii, în care este prezența Sa promisă, nu laodiceenilor, nu, ei nu merită, nu sunt vrednici să între în sfatul Celui Preaînalt, ci instrumentelor Sale sau brațului Său drept, așa cum am arătat ieri, instrumentelor Sale, străjerilor Săi, profeților Săi, acestora le dă cuvântul Său. Cuvântul este dat oamenilor prin cei care au Duhul Sfânt. Aceasta este calea mântuirii. Tatăl îi dă Fiului, îl trimite pe Fiul; Fiul îl trimite pe Duhul Său cel Sfânt; Duhul Sfânt îi trimite pe îngeri; îngerii duc Cuvântul Bisericii, unșilor, apostolilor, celor care au Duhul, profeților bisericii profese, iar aceștia trebuie să dea mesajul Cuvântului celor care mai au nevoie să-și spele hainele în sângele Mielului și, în cele din urmă, îl vor duce lumii când timpul de har al bisericii se va fi încheiat. Acesta este lanțul de acțiune al lui Dumnezeu pentru a salva. Dumnezeu nu va ocoli acest lanț. Ellen White a spus că atunci când Dumnezeu pune un instrument pentru a da ajutorul Său sufletelor, iar omul nu va ține seama de acest instrument și va spune: "Eu îmi cunosc Dumnezeul

meu, voi cere direct lui Dumnezeu ajutorul de care am nevoie", Ellen White spune (țineți-vă bine) că Domnul nu va răspunde aceluia om, aceluia om care se roagă lui Dumnezeu, și el va fi înșelat de alții, de spiritele rele, și va fi lăsat în calea lui independentă. Așadar, nu întâmplător mulțimile veneau, se anunțau unele pe altele și veneau acolo unde auziseră că este un glas care strigă în pustiu. Duhul Sfânt făcuse această lucrare. Ei nu știau de ce picioarele lor mergeau în acel loc, dar Duhul îi atrăgea, pentru că numai de acolo putea veni adevărul. Era instrumentul pe care Cerul îl alesese. În nicio sinagogă nu puteau găsi vreo cale de mântuire. De aceea, oamenii trebuie să se roage și să-L întrebe pe Dumnezeu: "Unde, o, Eu Sunt, de unde vorbești Tu astăzi? Unde este cel de-al treilea Ilie? Unde este acea voce care este unsă de Tine pentru a acorda ajutor celor care au nevoie să regăsească sau să găsească calea mântuirii, acea cale îngustă?". Este de datoria fiecăruia să facă acest lucru. Și din nou vă sfătuim să nu vă lăsați înșelați de cei mulți care predică și care spun că vorbele lor sunt calea, că ei au adevărul. Domnul nu a spus acest lucru, nu a poruncit acest lucru. Domnul a promis o ramură a neprihănirii, o persoană trezită și unsă de El. Vom începe să citim capitolul unu din Ioan și vom menționa câteva comentarii care sunt foarte utile pentru cei care doresc cu adevărat să fie mântuiți, doresc să fie asemenea lui Cristos, doresc să își calce în picioare egoismul, doresc să devină complet altruști, complet plini de dragostea agape a lui Dumnezeu, la fel cum Ioan a ajuns la acea înălțime a caracterului lui Isus Cristos la sfârșitul zilelor sale. Menționăm, de asemenea, că această carte, această evanghelie, această ultimă evanghelie, Evanghelia lui Ioan, nu întâmplător este plasată ultima, după primele trei. Mai mult, această evanghelie a fost scrisă la sfârșitul vieții lui Ioan. Această evanghelie a fost scrisă după Apocalipsa. Această evanghelie conține, închise în ea, toate revelațiile și ceea ce a trăit Ioan, toată cunoașterea enormă pe care Cristos i-a dat-o lui Ioan, încetul cu încetul, de-a lungul întregii sale vieți. Aceasta este cea mai concentrată evanghelie, putem spune, din planul de mântuire, cea care conține misterele planului de mântuire explicate sau în parabole. Este evanghelia cea mai spirituală, este cea mai frumoasă și cea mai profundă dintre toate. Nu că celelalte nu sunt importante, ele se completează una pe alta, dar că această evanghelie este evanghelia pe care trebuie să o înțelegem în totalitate și să simțim împreună cu Ioan în tot ceea ce a vorbit și să înțelegem toată lucrarea lui Hristos pe care Ioan a descris-o, inspirat de Dumnezeu, cu gânduri care nu erau ale lui. Este o încântare. De fiecare dată când ne vom apropia tot

mai mult de Dumnezeu și vom fi umpluți tot mai mult de Duhul Său, tot mai mult vom simți, pe măsură ce citim această carte a lui Ioan, că este tot mai încântătoare. De asemenea, nu este întâmplător faptul că acest prim capitol pe care ni l-a dat Domnul are 51 de versete și că în Trâmbițe Domnul ne-a dat Psalmul 51 împreună cu Isaia 49. Am înregistrat deja acest mesaj solemn.

Psalmul 51 trebuie să devină simțământul nostru. Trebuie să intrăm în armonie cu David, care a scris acest mesaj, și să fim conștienți de păcatul nostru așa cum a fost el conștientizat de Duhul Sfânt, și nu direct, ci prin cuvintele instrumentului ales de El, Natan. Sunt multe lucruri de spus despre acest lucru, despre Ioan, despre cum Ioan, dintre toți ucenicii, a fost numit ucenicul cel iubit, și nu pentru că Domnul nu i-ar fi iubit pe ceilalți ucenici, ci pentru că în el dragostea lui Cristos a pătruns și a alungat întunericul defectelor sale de caracter mai întâi, adică mai repede decât în viața celorlalți ucenici, și mai profund. El a fost, ca să spunem așa, făcut cel dintâi dintre ucenici; el ar reflecta tribul lui Iuda, Leul tribului lui Iuda - cel care se pocăiește primul, cel care este cel mai zelos în a-și spăla haina în sângele Mielului. Și de aceea a fost onorat și ales pentru a se da prin el cartea Apocalipsa, revelațiile solemne ale Apocalipsei, și pentru a scrie cea mai prețioasă evanghelie care există. Și nu numai atât, pentru că el a scris și trei scrisori care sunt pline de profunzimea iubirii lui Dumnezeu. Iată de ce nu este niciodată o pierdere pentru noi, ci este un câștig inimaginabil și incalculabil pentru noi, pentru mințile noastre stricate de păcat, să ne sfințim și să renunțăm la păcate, să renunțăm la ceea ce înainte consideram un câștig, sau că trebuie să folosim și nedreptatea pentru a supraviețui în această lume. Nu, nu este așa. Ioan este un exemplu, o demonstrație că cel care se îndrăgostește mai profund și în totalitate de Isus Cristos, precum Maria Magdalena, va fi mai binecuvântat, mai îngrijit, mai protejat de Dumnezeu. Ioan trebuia să fie și el un martir, dar Domnul i-a salvat viața. De ce trebuia să fie un martir? Pentru că el și fratele său i-au cerut lui Cristos să ocupe locurile de frunte în ceruri, la stânga și la dreapta Domnului. Și Domnul le-a zis: "Puteți voi să beți paharul pe care îl voi bea Eu?". Ei au răspuns: "Putem". Domnul nu i-a muștrat, pentru că, probabil, a avut o viziune în acel moment sau înainte, care arăta că ei vor bea paharul. Fratele său a fost ucis cu sabia - Iacov - și ar fi trebuit să fie ucis și el, pentru că și el a spus: "Putem să bem paharul", dar, în mod miraculos, viața lui a fost salvată de Domnul. Cum a putut Domnul Isus Cristos să salveze viața lui Ioan? Cum ar fi putut Domnul să-l justifice pe Ioan în fața Tatălui pentru a-l scăpa de

acea moarte de martir la care subscriesese Ioan? Ei bine, datorită transformării sale totale și ireversibile, datorită faptului că s-a îndrăgostit complet de Cristos, la fel ca Maria Magdalena. Prin urmare, cei care sunt mai zeloși și se lasă pătrunși de dragostea lui Dumnezeu, cu atât mai protejați și mai binecuvântați vor fi în umblarea lor în această lume. Ioan ar fi trebuit să moară în acel ulei clocotit în care a fost scufundat, dar Isus a fost cu el așa cum a fost cu Daniel în groapa cu lei sau cu cei trei, cu cei trei prieteni în cuptor, în mijlocul flăcărilor. Asta arată aprobarea cerului față de caracterul lui Ioan și față de sigiliul, pecetea care fusese pusă asupra lui Ioan, pecetea Duhului Sfânt. Ioan a fost pecetluit cu Duhul Sfânt mai mult decât toți ceilalți. De aceea a fost eliberat. Să începem prin a citi de la versetul unu. "La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu". Să observăm că și numele lui Isus Cristos este Cuvântul, Cuvântul lui Dumnezeu. "El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El, și fără El nu s-a făcut nimic din ceea ce este făcut". Același lucru îl spune și Pavel, că prin El au fost făcute lumile, toate lumile. El este originea tuturor lucrurilor, El a fost la crearea tuturor lucrurilor împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Prin El, prin Isus Cristos, pentru că El a rostit cuvintele și ele au fost făcute. De exemplu, această lume a fost creată în șase zile. Cuvântul care a fost rostit a fost rostit prin Isus Cristos, de către Isus Cristos. În El era viața. Să nu înțelegem greșit, să nu înțelegem greșit că aici înseamnă nu în Tatăl sau nu în Duhul Sfânt. Toți sunt la același nivel. Toți sunt egali, cele trei Persoane veșnice, așa cum spune Ellen White, care conduc universul și lucrează împreună pentru mântuirea omului. Toate cele trei Persoane sunt veșnice, au aceeași putere infinită, același caracter, doar că au funcții diferite. "În El era viața, iar viața era lumina oamenilor. Și lumina strălucește în întuneric". Dacă strălucește în întuneric, ce înseamnă că această lume era moartă în păcate? Chiar și biserica mărturisită era moartă în păcate. A existat o lumină mică, care a fost Ioan Botezătorul. El, după cum este scris, venise să lumineze poporul cu puțin înainte de a veni adevărata lumină. Caracterul său nu a luminat la fel de mult ca cel al lui Cristos, pentru că în caracterul său au existat unele erori, puține, pe care le-a depășit înainte de moarte. Dar adevărata lumină care nu avea întuneric a fost Isus Cristos, a fost caracterul Său. El nu a venit să lumineze ca Dumnezeu. El a venit să lumineze cu caracterul pe care și-l formase din copilărie până la slujirea Sa publică. El a învățat în suferință. El a învățat ascultarea. El a crescut în frumusețe înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu, spune Biblia. În același mod, preaiubiți frați,

noi trebuie să biruim și să creștem, dar lucrarea care înainte putea fi făcută în mulți ani trebuie acum să fie făcută în câteva luni. Așa spune Ellen White. Această creștere, această biruință în toate punctele, trebuie să o realizăm rapid și pentru a o realiza trebuie să ne schimbăm motivația. Nu trebuie să ducem această luptă doar pentru a obține un loc în cer sau pentru a fi salvați. Acestea sunt motivații egoiste. Motivația noastră trebuie să fie cea a Mariei Magdalena sau a lui Ioan. Cine a fost iertat mult, iubește mult, a spus Domnul. Nu că unii sunt iertați mai puțin și alții mai mult, ci cel care devine conștient de cât de mult a fost iertat, cel care din ce în ce mai mult își va deschide mintea pentru a înțelege prețul enorm care a fost plătit pentru păcatele sale, chiar și pentru un păcat pe care l-a avut, acela va fi umplut de mai multă iubire agape, din ce în ce mai multă iubire. De aceea, El era viața, așa cum se spune în versetul patru, iar viața era lumina oamenilor - caracterul Său demonstrat prin fapte în cei trei ani și jumătate, dar și în întreaga Sa viață, dar noi vorbim acum doar de demonstrația Sa publică. Viața Lui era lumina oamenilor în exemplificarea iubirii lui Dumnezeu, demonstrată în caracter - în fapte, în vorbire, în gândire, în tot ceea ce putea fi văzut în Cristos. Aceasta a fost lumina oamenilor, nu a fost Divinitatea lui Cristos, nu a fost Divinitatea. Dacă Divinitatea ar fi fost suficientă, Cristos nu ar fi venit să fie un exemplu pentru noi. L-am fi văzut prin Cuvântul Său, acolo în ceruri, în slava Sa eternă, care este și caracterul Său. Dar nu, oamenii păcătoși aveau nevoie de o rudă de-a lor, un om ca ei, născut din oameni păcătoși, pentru a arăta calea victoriei asupra oricărui păcat și trăsătură de caracter moștenite, pentru că Cristos avea doar slăbiciuni moștenite. Dar a biruit totul pentru că s-a agățat de Tatăl, pentru că era îndrăgostit, s-a îndrăgostit ca un copil. Cu cât știa mai mult și mai mult, cu cât învăța mai mult și mai mult, cu atât mai mult era îndrăgostit, total, complet, cu totul și cu totul, de Tatăl. Acesta este cel mai rapid mod de a fi salvat, să te îndrăgostești de Cristos și să uiți de tine însuși. Versetul cinci: "Și lumina strălucește în întuneric și întunericul nu a înțeles-o". Întunericul care era în mintea... Nu vorbim aici de păgâni, pentru că ei înțelegeau mai mult decât înțelegea biserica Sa iudaică declarată. El a strălucit în întunericul care era în mințile bisericii Sale laodiceene din acea vreme, iar acele minți au rămas în întuneric pentru că nu au căutat să se îndrăgostească de Dumnezeu. Ei doreau doar o neprihănire aparentă, care nu va salva pe nimeni. Domnul trebuie să vadă însăși motivația întregii noastre profesii de credință. Versetul șase: "A fost un om trimis de Dumnezeu, al cărui nume era Ioan". Observăm cuvinte care au fost

spuse și despre Hristos. Omul Ioan a fost trimis de Dumnezeu. Și Isus a fost trimis de Dumnezeu, a fost un om trimis de Dumnezeu. Asta nu înseamnă că Isus nu a fost un om. El a fost 100% om, așa cum înainte fusese Dumnezeu, iar Dumnezeirea era ascunsă, era acoperită, era pusă deoparte, fusese pusă deoparte de Domnul pentru a veni și a da un exemplu. "Eu v-am dat un exemplu", a spus Domnul Isus Hristos. Fericit cel care urmează acest exemplu! "A fost un om trimis de Dumnezeu, al cărui nume era Ioan". Și observați, Ioan este un nume ales de Dumnezeu. Ioan nu a fost numit de părinții săi. Îngerul Gabriel îi spusese tatălui său să îi dea numele Ioan. "Omul acesta a venit ca martor, ca să dea mărturie despre lumină, pentru ca prin el toți să creadă". Observați ce misiune importantă au avut primul, al doilea și al treilea Ilie, căci Ioan Botezătorul a fost al doilea Ilie. Misiunea este că prin el, prin el, prin acest instrument prin care se dă ajutor sufletelor, spune Ellen White, prin acest instrument trebuiau să creadă și ceilalți. Întrebarea este: Dar cum? Biserica profesă nu are credință, nu a crezut, nu crede în adevăr? Răspunsul este: "Nu!". Adevărata credință a venit prin Ioan și Isus Cristos - singurii care erau trei și care aveau Duhul Sfânt. Versetul opt: "El nu era lumina, ci a fost trimis să dea mărturie despre lumină". El nu era marea lumină. El a fost trimis să dea mărturie despre lumină. El a fost o lumină, de asemenea, pentru că Isus Hristos, într-una din predicile Sale, spune: "Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un deal nu poate fi ascunsă". Tu, adică ceea ce emană din tine, ceea ce vede lumea - faptele, cuvintele, caracterul; acestea pot fi întuneric sau pot fi lumină. Ioan a fost o lumină, dar nu a fost lumina. Lumina completă, întreaga lumină era Hristos. El era adevărata lumină care luminează pe orice om care vine în această lume. Orice om care vine în această lume, dacă are ceva din caracterul lui Hristos, dacă are vreo bunătate, dacă are vreo iubire altruistă, vreun spirit de a ajuta în mod dezinteresat, orice altă trăsătură de caracter, vreo bunătate sau vreo dorință de a se sacrifica pentru alții, chiar fiind în întuneric, chiar dacă nu a citit niciodată Biblia, acolo printre păgâni, dacă o persoană din această lume manifestă oricare dintre trăsăturile de caracter ale lui Isus Hristos, trăsături pe care Satana nu le are, aceste trăsături i-au fost date prin Isus Hristos din Locul Preasfânt pe care acea persoană nu îl cunoaște și nu îl înțelege. Acestea au fost dezvoltate în viața Sa, El a fost ajutat de îngeri pe care nu-i vede; chiar și păgânii. De aceea sunt mulți printre păgâni care predică și care mărturisesc despre caracterul lui Dumnezeu mai bine decât pretinsa Sa biserică. Versetul zece: "El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, și lumea nu L-a

cunoscut". Lumea nu L-a cunoscut. Nu vorbim despre păgâni, ci despre biserica Sa. Biserica Sa nu L-a cunoscut. Biserica Sa L-a răstignit, biserica Sa L-a condamnat și cel care trebuia să fie exemplul în biserică, marele preot, cel care trebuia să aibă cea mai curată viață dintre toți, cel care trebuia să fie cel mai smerit, cel mai sfânt dintre toți, pentru a fi plasat în acea poziție, acela a fost cel care a avut cea mai mare dorință de a-L ucide. Asta arată întunericul total care era în mințile lor. Dar Maria Magdalena, care era din acel popor, dar care trăise în păcate, Maria Magdalena a alungat într-o clipă tot întunericul din mintea ei și toate păcatele și a primit acea lumină în inima ei, adică în mintea ei, și a fost complet luminată și complet umplută de dragostea Lui. " La ai Săi, la ai Săi" - adică la poporul profesat. La Laodiceea a venit. Întrebarea este: dacă a venit acum 2000 de ani la Laodiceea de atunci, oare nu a venit Hristos și la Laodiceea din acest timp? Nu s-a auzit oare vocea Lui la ușile sinagogilor din Laodiceea din acest timp? Ba da, s-a auzit și se aude și astăzi prin intermediul internetului, se aude prin toți cei care s-au lăsat folosiți pentru a chema la pocăință, dar și având vieți care să-L onoreze pe Dumnezeu. Vocea lui, a celui care a fost trimis, este vocea celui de-al treilea Ilie, este vocea care se aude, din pustie, adică din munți, spune Isaia. Toți cei care aud acest glas pot ieși din întuneric în lumina minunată a lui Isus Cristos. "Lumea a fost făcută prin El și lumea nu L-a cunoscut". "Depărtați-vă de la Mine, lucrători ai fărădelegii, căci nu știu de unde veniți, nu vă cunosc." Acest lucru îl va spune chiar și celor mai fervenți adventiști sau celor mai fervenți din poporul lui Dumnezeu, celor mai mari conducători, stelelor care au avut cei mai mulți adepți, predicatorilor care au avut cei mai mulți adepți. El va spune aceste cuvinte dacă nu vor intra pe poarta îngustă, pe poarta care este caracterul lui Isus Hristos. Versetul 12: "Dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat putere să devină fii ai lui Dumnezeu". Observați, să fie făcuți dumnezei. Fiul lui Dumnezeu este un dumnezeu, nu un dumnezeu care are puterea de a crea, dar în Psalmi îi numește dumnezei - pe cei care vor fi mântuiți, care vor fi făcuți după chipul lui Isus Hristos. Dar tuturor celor care L-au primit, le-a dat putere să devină fii ai lui Dumnezeu, celor care cred în caracterul Său. Numele este caracterul. Iată un adevăr atât de profund încât cu greu îl putem pătrunde. Există o putere, există o putere care trebuie să fie dată de Dumnezeu, iar această putere este dată numai celor care își deschid inima, își deschid mintea, adică celor care se leapădă de ei înșiși, celor care sunt dispuși să vândă tot ceea ce au, tot ceea ce au obținut, toată înțelepciunea, tot ceea ce au construit, templul mândriei lor în

această lume, sau, fiind predicatori în Laodiceea, au construit un templu al unei mândrii care trebuie dărâmat pentru ca Hristos să poată intra. Iar această putere este dată doar celor care se umilesc. Lui Nicodim i s-a dat această putere, pentru că s-a smerit și a venit să învețe de la unul care nu avea nicio diplomă, nicio școală rabinică - el care avea o poziție atât de înaltă și atâtea școli.

El s-a smerit și Hristos l-a răsplătit, a dat putere celor care cred în numele Lui să fie făcuți copii ai lui Dumnezeu, celor care cred că personajul predicat de Ioan Botezătorul, de primul, al doilea și al treilea Ilie este numele în care trebuie să creadă - acest personaj predicat. Versetul 13, observați cu atenție. Înainte de a-l citi, voi mai adăuga câteva cuvinte despre versetul 12. Aici se spune: "Le-a dat putere să fie făcuți...". Este vorba de procesul de mântuire sau de transformare a unui păcătos în sfânt. Este o lucrare de creație. "Fiind făcuți..." Dumnezeu a vorbit în Geneza unu Cuvântul și lucrurile au fost făcute. Hristos a rostit Cuvântul și omul a fost vindecat sau demonul a ieșit. Este o lucrare creatoare, este o lucrare care vine de la Tatăl. Tatăl este cel care trimite acea putere la rugăciunea sfinților Săi de aici de pe pământ. De aceea, nu poate fi generată de noi. Ea nu poate fi dată de nicio școală din această lume, nici măcar de școlile de etică sau de înnobilare a caracterului - școli pe care le au regii, prinții. Nici măcar aceste școli nu pot da puterea de a fi făcuți fii ai lui Dumnezeu, pentru că puterea de a fi făcuți fii ai lui Dumnezeu vine în mintea noastră prin Duhul Său. Puterea care este numită aici este Duhul. Duhul este puterea lui Dumnezeu, iar Cuvântul Său de adevăr este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia. Cel care nu are Duhul nu se poate pocăi. Versetul 13, "Care au fost născuți nu din sânge". La ce naștere se face referire aici? La nașterea ca om, când ne-am născut ca oameni? Nu, se referă la a doua naștere, la nașterea din nou, la nașterea spirituală, pentru că noi suntem oasele uscate din Ezechiel 37. Suntem morți în ochii lui Dumnezeu. Nu mai este nimeni viu decât cei care au deschis ușa lui Hristos și au primit din Duhul Său. Ceilalți sunt morți. Acei morți trebuie să fie înviați, conform lui Ezechiel 37, sau trebuie să fie născuți din nou, conform Noului Testament. Ambele expresii vorbesc despre același lucru, sunt echivalente. "Care au fost născuți nu din sânge, nici din voia cărnii, nici din voia omului, ci din Dumnezeu". Să vedem aici cum caracterul lui Hristos nu poate fi născut într-o persoană. În ciuda tuturor școlilor pe care le poate avea cineva sau a tuturor eforturilor, caracterul lui Dumnezeu nu se poate naște decât dacă cineva se umilește și se leapădă de sine. Haideți să vedem! Primul mod prin care nu putem

birui este prin sânge, așa cum spun mereu evreii, chiar și astăzi: "Sunt evreu, voi fi mântuit". Nu pentru că moștenim sângele, adică venim dintr-o genealogie a unei biserici care a fost chemată cândva; nu pentru că suntem adventiști vom fi mântuiți, nu pentru că m-am născut și tatăl meu sau părinții mei, bunicii și străbunicii mei au fost adventiști, așa cum vorbesc atât de mulți cu mândrie despre asta. "Eu sunt adventist de a treia generație", iar viața lor este un întuneric total. Nu prin sânge! Al doilea mod prin care nu-L putem avea pe Hristos este "nici din voia cărnii". Asta vorbește despre voința noastră, despre sine, despre mintea carnală pe care o avem în această lume, despre mintea moartă. Nu poate veni prin voința noastră sau de la noi înșine, fără să fi auzit vreo chemare la pocăință, fără să fi fost învățat de cineva care este pe această cale, care are Duhul, care a biruit în acest punct. Nu ne putem pocăi fără lucrarea care vine din Locul Preasfânt. Nimeni în această lume, chiar și păgânii, chiar și un criminal care a făcut crime, care este în închisoare; dacă se pocăiește, se pocăiește pentru că Duhul Sfânt îl convinge de păcate, de dreptate și de judecată. Este lucrarea Duhului Sfânt în minte. Nu este din cauza inteligenței sale, nu este pentru că are un IQ de 140; nu este din această cauză. Cele mai simple minți, și așa cum se spune în Isaia despre cei care au mers pe calea mântuirii, chiar și cei simpli, chiar și cei care nu sunt foarte inteligenți și care merg pe această cale a umilinței duhului, nu pot cădea din ea. "Printre noi", se spune în Noul Testament, în Faptele Apostolilor, "printre noi nu sunt mulți înțelepți ai acestei lumi, nu sunt mulți intelectuali", nu sunt mulți cei care au diplome sau care sunt ceva în această lume; "printre noi nu sunt mulți", pentru că în aceștia există o mândrie mai mare care trebuie răsturnată și ei nu sunt dispuși. Iar al treilea mod prin care nu ne putem naște din nou este "nici prin voia omului". Aici înseamnă: nici prin învățătorii acestei lumi - despre care am vorbit. Nu există nici o școală, nu există nici un om, nici un învățător, nici un guru, nici o persoană în această lume care să poată da din sine caracterul lui Iisus Hristos, pentru că lumea nu îl are. Cineva, dacă îl are, îl are de la Dumnezeu. Chiar și un păgân, un păgân care s-a lăsat transformat în timp ce era păgân și care are bunătatea lui Dumnezeu, are bunătate, are milă, deși poate că nu are sau nu cunoaște adevărurile vieții, dar are trăsăturile lui Iisus Hristos, are dăruire - el îi poate învăța pe alții despre ceea ce are, nu despre ceea ce nu are. Adevărul pe care îl au în ei, fără să știe, strălucesc cu această lumină asupra celorlalți și îi influențează în acest fel și predică fără cuvinte în acest fel. Acesta este modul în care Dumnezeu lucrează printre

păgâni. Dar în ceea ce privește sfințirea, nicio persoană nu poate fi sfințită prin învățătura vreunei școli din această lume, a vreunei universități din această lume, a vreunei voințe a oamenilor. Versetul 14: "Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi". Iar în paranteză se spune: "Și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr". Aici, în acest verset, se vorbește despre Iisus Hristos, al cărui nume este "Cuvântul" și care apare în Apocalipsă îmbrăcat în sânge, în roșu, ca rege și ca Miel al lui Dumnezeu în același timp. Cuvântul "însângerat", acest cuvânt trebuie să-l urmăm; El este singurul om pe care putem să-l urmăm și să fim mântuiți, nu pe ceilalți oameni, pentru că aici, în versetul 13, unde se spune: "nici din voia omului", se referă la omenirea căzută în păcate, la oamenii care au păcate; nu urmând pe acei oameni care nu se pocăiesc, ci urmând pe cei care se pocăiesc, da. Pavel a spus: "Urmați-mă, căci eu îl urmez pe Hristos". Putem urma orice om care are voia lui Dumnezeu în el. Aici vorbește despre voința omului căzut în păcat. Cei care au Duhul ca Pavel, și a căror voință nu mai este a lor, ci este voia lui Dumnezeu, voia Duhului Sfânt care le călăuzește viața, acel om poate fi urmat - acești oameni transformați care demonstrează că nu mai au, nu mai umblă în mintea rea de dinainte, ci sunt călăuziți de Duhul Domnului. Acești oameni pot fi urmați. Versetul 14: "Și cuvântul s-a făcut trup". Când spune carne se referă la aceste trupuri sau la această condiție de căzut în păcat; când spune carne este opusul spiritualului, sfânt. "Cuvântul a fost făcut trup" - adică a venit în condiția noastră căzută; a venit printr-o genealogie de oameni păcătoși și chiar păgâni în genealogia Sa. "S-a făcut trup" - a venit în natura noastră. "Și a locuit printre noi" - aici traducerea este greșită. O să citesc chiar acum într-o aplicație numită MySword Bible, unde puteți vedea cuvântul în original cu toate traducerile. Cuvântul în original, conform dicționarului Strong's, este G4637, are o etichetă. Dăm click și aici ne arată că în original este scris, în greacă, se citește "skenoō" - este cuvântul în original și sensul este "a cortului", este un cuvânt care nu există, nu există în limbajul uman. Nu înseamnă pur și simplu a locui sau a umbla, sau cum se spune aici, "a locuit printre noi", nu, ci se referă la faptul că în viața lui Iisus Hristos și în umblarea Lui printre oameni s-au deschis, s-au revelat misterele conținute în cortul lui Dumnezeu, în sanctuarul lui Dumnezeu pe care El a poruncit să conțină în el toată simbolistica planului de mântuire. Acesta este tabernacolul care a fost construit la poalele muntelui Sinai. Așadar, Hristos este Cuvântul lui Dumnezeu care a cortuluit printre noi. El este sanctuarul viu al lui Dumnezeu care a deschis misterele pentru

înțelegerea omenirii. El a explicat toate misterele sanctuarului în viața Sa. Prin cuvintele Sale, înțelegerea a fost deschisă pentru a înțelege planul de mântuire doar privind în sanctuar. Toți cei care au reușit să înțeleagă ceva despre planul de mântuire legat de sanctuar, au reușit să facă acest lucru doar pentru că aici, în Noul Testament, se vorbește despre Hristos, Care este cheia, în viața Căruia a fost dată puterea, au fost date cheile pentru a putea explica planul de mântuire conținut în tabernacolul din pustiu. Astfel, El a devenit un tabernacol deschis, a devenit un plan de mântuire deschis înțelegerii păcătoșilor. "El a locuit printre noi", se spune aici, "și am văzut gloria Lui", adică caracterul Său, "gloria ca a singurului născut din Tatăl". Ce înseamnă unicul născut? Singurul născut din Tatăl, singurul pe care Tatăl l-a născut în această lume, ca să spunem așa. Unii îi spun nu naștere, ci încarnare, dar cuvântul biblic este "singurul născut din Tatăl" - Cel care a venit prin lucrarea Duhului Sfânt, a fost pus în pântecele Mariei.

Este o taină pe care nu o putem înțelege sau explica prea mult, cum de Domnul Isus a încetat să mai existe ca Dumnezeu în ceruri și cum a putut fi așezat, fără nicio întrerupere a vieții, în pântecele Mariei. Dar El a dispărut din ceruri și a apărut sub formă de embrion în pântecele Mariei. El este singurul, este Unicul născut al Tatălui, singurul cu care Tatăl a făcut această lucrare. "Ca Unicul Născut al Tatălui", dar asta nu înseamnă că El a venit ca Dumnezeu. El a fost atât Dumnezeu, cât și om în același timp, dar și-a lăsat toate puterile, toată înțelepciunea Sa preexistentă, a lăsat totul în ceruri. Prin asumarea umanității, El a pierdut aceste atribute ale lui Dumnezeu. Le-a pierdut, dar le-a recâștigat prin biruință și Tatăl Îl va încorona din nou ca Rege al regilor, Rege al universului, ca Dumnezeu etern. Îl va încorona și Îl va face să se așeze din nou pe scaunul Său pe care l-a sacrificat pentru a salva omenirea; acesta îi va fi dat din nou, omului Dumnezeu, Hristos Isus, care pentru totdeauna, pentru eternitate, va fi om și Dumnezeu. "Plin de har și de adevăr", încheie versetul 14. "Ioan a dat mărturie despre El și a strigat:" și acum să observăm lucrarea celui de-al doilea Ilie în armonie cu care va trebui să lucreze cel de-al treilea Ilie. Cel de-al treilea Ilie trebuie căutat după criteriile celui de-al doilea Ilie, căutând, analizându-l pe cel de-al doilea Ilie; acesta este modul în care trebuie căutat. "Ioan a dat mărturie despre El, a strigat, zicând: Acesta este Cel despre care am spus: Cel ce vine după mine este preferat înaintea mea, pentru că era înainte de mine". De ce este El "preferat înaintea mea"? Nu-i iubește Dumnezeu pe toți la fel? Nu suntem oare egali în fața lui Dumnezeu? Nu se referă la acest lucru. "El a fost preferat înaintea mea" pentru că caracterul Său și victoria

Sa au fost perfecte și complete, așa cum îi spusese lui Daniel: "Tu ești un om foarte iubit". De ce a fost Daniel preferat înaintea tuturor celorlalți? Datorită caracterului său. La fel, Domnul Isus era mai presus de Ioan în ceea ce privește caracterul și, de aceea, El a fost "preferat înaintea mea". El spune aici: "pentru că era înainte de mine". El îi recunoaște aici dumnezeirea, pentru că El este Cel care a creat toate lucrurile, El este Dumnezeu veșnic care s-a făcut om. Versetul 16: "și din plinătatea Lui, noi toți am primit". Plinătatea de ce? Plinătatea de caracter. În Noul Testament se spune că trebuie să ajungem la plinătatea caracterului lui Hristos. Avem, se spune, "privind descoperită slava lui Dumnezeu" - slava Tatălui este Hristos, este caracterul lui Hristos. Contemplând această glorie văzută, demonstrată în Hristos Isus, noi toți suntem transformați. Toți cei care facem asta suntem transformați din glorie în glorie, adică din trăsătură de caracter a lui Dumnezeu în trăsătură de caracter a lui Dumnezeu, dobândind trăsătură după trăsătură de caracter a acelei glorii. Potrivit chipului lui Dumnezeu, vom fi transformați până când vom ajunge la acea plinătate a lui Hristos Isus, la plinătatea caracterului Său. "Și din plinătatea Lui am primit cu toții, și har pentru har" - este procesul acelei sfințiri, este o lucrare continuă. După ce cineva s-a născut în împărăția spirituală a lui Dumnezeu, el trebuie să urmeze calea sfințirii și trebuie să biruie trăsătură de caracter după trăsătură de caracter, pe măsură ce Duhul Sfânt îi descoperă defectele de caracter. El nu îți va dezvălui toate greșelile deodată, ci una astăzi, alta mâine, și în fiecare moment care ți se dezvăluie asta înseamnă că ai puterea de a o depăși, trebuie să o depășești acum, fără să stai luni și ani și zeci de ani în aceeași trăsătură de caracter, pentru că nu poți avansa în alte trăsături, așa cum nu se poate construi o casă: construim un metru și apoi sărim la etajul următor și construim la etajul următor. Nu se poate. Sfințirea trebuie să fie construită în ordine. "Căci legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos", adică legea care vorbește și despre caracterul lui Dumnezeu, dar vorbește în lucruri practice și a fost dată de Moise. "Dar harul și adevărul" - dar dragostea demonstrată, dar lucrurile care nu puteau fi date prin simple cuvinte, "harul și iertarea păcatelor" - acesta este harul care ne-a fost dat, acesta este darul, darul din ceruri care este Hristos. Acesta este harul Tatălui dat omenirii; harul și adevărul au venit prin Isus Hristos. El este darul lui Dumnezeu, El este mântuirea Tatălui dată omenirii. "Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu născut, care este în sânul Tatălui, El L-a făcut cunoscut." Există mult symbolism. Nu vom

avea timp să le explicăm pe toate. Ce simbolizează sânul Tatălui - aceeași expresie apare acolo în parabola despre săracul Lazăr și bogatul. Asta înseamnă: în grațiile lui Dumnezeu, conectat cu Dumnezeu. Copiii sunt în sânul mamei lor. Cea mai puternică și cea mai intimă și mai profundă legătură este cea dragoste a mamei pentru copii.

Asta încearcă să spună aici: cel pe care Tatăl îl iubește cel mai mult este Isus Hristos, pentru că Tatăl îi iubește cel mai mult pe cei care se sfințesc cel mai mult, pe cei care primesc cea mai multă dragoste de la El. Și în cele din urmă ajunge să urască omul, de asemenea, cu cât îl alege mai mult pe satana și caracterul său, până când în cartea Osea spune: "Nu-i voi mai iubi". Și în altă parte în Psalmi spune că îi urăște, chiar că Dumnezeu îi urăște pe cei răi, pe cei care sunt pecetluiți cu caracterul lui satan; Dumnezeu ajunge să-i urască. Acesta este caracterul Său, dreptatea Sa, și este rezonabil să fie așa. Dumnezeu nu-l poate iubi pe Satana. Și vă garantez că Tatăl, vă garantez cu ajutorul Bibliei că Tatăl nu îl iubește pe Satana. Satana a fost deja pecetluit. Satana este urât și i s-a promis lacul de foc, a doua moarte. Nu există întoarcere din aceasta. "Și aceasta este mărturia lui Ioan, când evreii au trimis preoți din Ierusalim"; priviți mărturia pe care o va da și cel de-al treilea Ilie cu privire la Isus Hristos. "Și aceasta este mărturia lui Ioan". Mărturie pentru cine? Mărturie pentru ca lumea să recunoască faptul că el este cel trimis să pregătească calea lui Hristos. Este o mărturie dată de cer pentru ca oamenii să înțeleagă că trebuie să îl asculte și să îl urmeze pentru moment. "Și aceasta este mărturia lui Ioan, când iudeii au trimis de la Ierusalim preoți și leviți ca să-l întrebe: Tu, cine ești?" Această întrebare s-a născut dintr-o înțelegere slabă, o înțelegere slabă sau o iluminare de moment, până când mintea lor rea a respins raza de lumină care intrase în mințile lor criminale și întunecate. Acela a fost un moment de strălucire când Duhul Sfânt a vrut să pătrundă în întunericul minții lor, acela a fost momentul în care în ei a apărut acea întrebare: "Tu cine ești?". Împlinirea cărei promisiuni ești tu? "Și Ioan a mărturisit, și nu a negat, ci a mărturisit: Nu sunt eu Hristosul." De ce au întrebat: "Cine ești Tu?". Pentru că știau că vor veni mai mulți. Fuseseră făgăduiți profeți, a fost făgăduit Hristosul. "Cine ești tu dintre toți aceștia?". "Eu nu sunt Hristosul". Hristos înseamnă uns. "Eu nu sunt cel uns cu Duhul Sfânt, cel căruia Tatăl i-a dat Duhul Său". "Și L-au întrebat: Ce ești tu, deci, Ilie? Și el a răspuns: Nu sunt." El a răspuns aici fără să fi înțeles că era al doilea Ilie. El nu știa de al doilea și al treilea Ilie, așa cum îi cunoaștem noi astăzi. "El a spus: Eu nu sunt.

Ești tu profetul? Și el a răspuns: Nu!". Deși era cel mai mare dintre profeți, el răspunsese "nu" din inocență, nu pentru că voia să mintă. El nu știa. Trebuia să fie luminat de Hristos, care este cheia. Cuvântul "profet" de aici: "Ești tu profetul?" - să ne amintim că a fost promis poporului în trecut: "Vă voi trimite un profet. Aveți grijă să-l urmați în toate lucrurile". În această promisiune sunt reprezentați toți profeții pe care i-a trimis Domnul. Toți profeții erau membri ai tărâmului spiritual. În ei se afla Duhul Sfânt, cu excepția profeților falși, a profeților care aveau ascuns egoismul sau dragostea de bani într-o încăpere a minții lor, ca Balaam, de exemplu. Îl reprezintă, de asemenea, pe Isus Hristos în împlinirea finală și completă. Hristos a fost de asemenea un profet și a fost obiectivul tuturor profeților; El a fost profetul adevăratului Dumnezeu, în asemănarea căruia fuseseră trimiși ceilalți profeți. El este regele profet, ca să spunem așa. El este Regele profeților. El este profetul principal. El este capul Bisericii și El este capul tuturor celorlalți profeți care au fost trimiși. "Iar el a răspuns: Nu! Atunci ei l-au întrebat: Cine ești tu? Ca să dăm un răspuns celor care ne-au trimis". Observați că aici nu a venit însuși marele preot și nu au venit nici cei din consiliul său, cei mai mari păcătoși, ci au trimis acolo, de la templu, pe unii dintre slujitorii lor ca să întrebe. "Ce spui despre tine însuși?". Deci au înțeles că acesta a venit de la Dumnezeu, că Ioan Botezătorul a venit de la Dumnezeu, dar ei nu l-au putut recunoaște. În același mod, astăzi, în Laodiceea există o orbire totală. Laodiceea nu poate înțelege că al treilea Ilie trebuie să vină, că trebuie să fie trimis; nu înțelege, este în întuneric și nu-i învață pe oameni că trebuie să-l caute pe al treilea Ilie și că trebuie să știe cum să-l recunoască. Nu am participat la nici un subiect despre asta în Laodiceea înainte, acum 20 de ani, mai mult sau mai puțin. Versetul 23: "El a spus: "Eu sunt glasul cuiva care strigă în pustiu"." Wilderness aici este, în engleză, "pustiu", care înseamnă loc sălbatic; nu au tradus corect. "Eu sunt glasul celui care strigă în pustiu", adică în locul unde nu sunt oameni, dar unde există vegetație, pentru că el a mâncat roșcove și miere; acolo erau flori și erau copaci. Nu este un deșert de nisip și fără vegetație.

Acel deșert, în ghilimele, acel loc sălbatic unde oamenii nu locuiesc de obicei este muntele. Acolo unde nu se poate, este greu să trăiești - acolo a fost casa lui Ioan Botezătorul. Și acolo va fi și casa celui de-al treilea Ilie.

Acesta este unul dintre criteriile, pentru că Isaia spune: "frumoase sunt picioarele celui care publică vestea bună de pe munte". El se referă la al doilea și la al treilea Ilie. "Eu sunt glasul celui care strigă în pustiu",

în munți; "îndreptați calea Domnului, așa cum a spus profetul Isaia". El însuși se referă la Isaia. Acest lucru arată că Isaia a vorbit despre al doilea Ilie și al treilea Ilie, despre lucrarea lui Ilie. "Îndreptați calea" - Domnul a spus: "Eu sunt calea". Ce înseamnă "calea"? Se referea la caracterul Său. "Caracterul Meu este calea". "Ce să îndrepte?" Faceți caracterele voastre să fie drepte, pentru că ele nu sunt drepte. "Îndreptați căile, calea Domnului." Îndreaptă-ți mintea. El îi învăța pe oameni cum să-și îndrepte caracterele. "Și cei trimiși erau dintre farisei, care L-au întrebat și L-au zis: De ce deci botezi, dacă nu ești nici Hristosul, nici Ilie, nici profetul acela?". În înțelegerea lor, ei sunt trei personaje distincte. Hristos este unul, Ilie este altul, iar aici profetul este altul, dar, în realitate, Ilie de aici era al doilea Ilie, Ioan Botezătorul, care era și cel mai mare dintre profeți și era și el un hristos, ca să spunem așa, în ghilimele, era și el uns, fusese ales din pântecele mamei sale și uns cu Duhul Sfânt. Hristos înseamnă uns și, viceversa, Hristos a fost și Ilie sau a făcut și el lucrarea lui Ilie; i-a învățat pe oameni cum să fie mântuiți, cum să-și îndrepte căile, mintea, caracterul și cum să intre pe ușă. Cu alte cuvinte, Hristos a continuat lucrarea celui de-al doilea Ilie. Ioan Botezătorul și Hristos au împlinit lucrarea celui de-al doilea Ilie, și amândoi au fost profeți. Ioan Botezătorul a fost declarat de Hristos însuși ca fiind cel mai mare dintre profeți. Nimeni dintre oameni nu a fost mai mare decât Ioan Botezătorul ca profet. De ce? Pentru că el a fost cel mai bun, cel mai rapid și cel mai complet în sfințirea vieții și în biruirea trăsăturilor de caracter dintre toți profeții. El a fost cel mai rapid, așa cum Iuda a fost cel mai rapid dintre celelalte triburi, dintre frații săi. Așa că aici vorbește despre toți, despre ei înșiși, și vorbește și despre cel de-al treilea Ilie. Cu toții au fost unși, au fost numiți Ilie și au fost numiți profeți. Versetul 26: "Ioan le-a răspuns, zicând: Eu botez cu apă, dar în mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoașteți." Ce a răspuns Ioan? A spus că nu? Nu a spus nu, ci a spus că adevărata cale, completă și mai mare, la care trebuie să se supună toți ceilalți, chiar și profeții, la care trebuie să privească orice ființă umană, chiar și cei care se sfințesc, este Hristos, învingătorul fără păcat. De aceea, ierarhia din ceruri este o ierarhie bazată pe înălțimea caracterului, pe înălțimea iubirii agape pe care o au ființele. Fiecare ființă are o înălțime diferită față de cealaltă. Unele au fost create mai târziu, au trebuit să crească în cunoașterea Tatălui, a iubirii și a caracterului Său. Tot cerul este în creștere. Nu sunt toți perfecți ca Dumnezeu însuși. Ei nu păcătuiesc, nu vorbim despre păcat, ci pur și simplu vorbim despre caracter, înțelegere, înțelegere deplină a tuturor trăsăturilor

caracterului Tatălui. Adam nu a fost creat conștient de tot ceea ce trebuia să dezvolte și să realizeze. La fel ca un copac care este plantat, o sămânță trebuie să crească pentru a atinge toate trăsăturile de caracter ale marelui copac verde. Așa crește cerul, iar promisiunea dată prin slujitorul Domnului este că vom continua să creștem în cer pentru eternitate. Acest lucru nu are nimic de-a face cu păcatul, este o creștere în caracter. Vom deveni din ce în ce mai înțelepți, vom iubi din ce în ce mai profund, mai deplin, cu fiecare secundă, pe măsură ce trece timpul. De aceea se spune aici: "Eu botez cu apă, dar în mijlocul vostru stă Unul pe care nu-L cunoașteți". Ei nu știau. Nu cunoșteau nimic, nici după nume, nici după caracter. Cei mai mulți dintre ei au rămas așa, fără să-L cunoască pe Cel care era cunoscut de toată țara și de neamuri, Hristos Isus. Preoții și fariseii nu-L cunoșteau, pentru că acest cuvânt "cunoaște" este un cuvânt mult mai profund decât simpla cunoaștere, este un cuvânt care se folosește în căsătorie. "Și Adam și-a cunoscut soția". Este un cuvânt care are legătură cu căsătoria, cu o relație de dragoste între soț și soție, care este biserica. "Pe care nu Îl cunoașteți" - nu sunteți o soție, le spunea Ioan. Nu l-ați acceptat pe Mire și Cuvântul Mirelui în voi. "Acesta este Cel care vine după mine, este Cel care este preferat înaintea mea, a cărui curea de încălțăminte nu sunt vrednic să o dezleg". Am vorbit în subiectul anterior despre acest lucru. Hristos trebuia să vină după, trebuia să își înceapă lucrarea publică după Ioan Botezătorul.

Acesta a fost un semn pentru ca oamenii să recunoască, să poată analiza, să poată ști cine este cine. "Dar el a fost preferat înaintea mea, de care eu nu sunt vrednic." Noi am explicat. "Nu era vrednic", nu pentru că era rău, ci pur și simplu pentru că există o demnitate în cer, există o ierarhie, iar legea ierarhiei sau constituția cerului spune "că cel care este mai mare în caracter trebuie să fie onorat și respectat de cel care este mai mic". Pur și simplu asta a spus. El a înțeles această ierarhie. Cel care ar trebui să fie bătrânul unui grup trebuie să fie cel care are cel mai bun sau cel mai mare caracter dintre toți membrii, chiar dacă poate fi un tânăr ca Timotei, dar dacă este cel mai umil, cel mai îndrăgostit și cel mai sfânt dintre toți, el trebuie să fie bătrânul. Nu există nicio dificultate în alegerea bătrânilor aprobați de cer, trebuie doar să analizăm viața fiecăruia. "Aceste lucruri au avut loc la Betabara, dincolo de Iordan, unde Ioan boteza". Este interesant. Unde boteza Ioan, de care parte a Iordanului? Vă amintiți că poporul a fost scos din Egipt, a făcut ocolul și s-a apropiat de țara lui Israel, nu de jos, nu dinspre sud, așa cum ar fi trebuit să intre, ci dinspre est, unde era Iordanul. Iar Iordanul era granița Canaanului și ei

au venit pe acolo. Când au ajuns acolo, două dintre seminții au cerut o moștenire de cealaltă parte a Iordanului. Așa că acolo au fost împărțite triburile lui Israel în zece triburi și două triburi, tot poporul lui Israel. Acolo boteza Ioan. "A doua zi, Ioan L-a văzut pe Isus venind la el și a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii." Cui i-a spus asta? A spus-o ucenicilor săi și a spus-o tuturor, vorbea cu voce tare, dar mai întâi le-a spus ucenicilor săi pentru ca ei să meargă de acum înainte după Isus. "Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii". De ce nu putea fi luat păcatul lumii de către un om? Pentru că singura jertfă acceptată de Tatăl este cea a Creatorului... nu neapărat cineva fără păcat, pentru că un înger ar fi putut să-și dea viața, dar niciun înger nu putea fi acceptat, nici măcar îngerul Gabriel, și nicio altă ființă fără păcat, ci doar Creatorul, Tatăl, cel mai mare în caracter, cel complet, putea fi acceptat. Tatăl, pentru că Tatăl nostru a fost cele trei Persoane. Toate cele trei Persoane sunt Tatăl nostru. Cele trei Persoane, unite, ne-au creat. Așadar, așa cum un tată din această lume, un tată uman, un tată păcătos, atunci când fiul său sparge fereastra vecinului cu o piatră și tatăl își asumă responsabilitatea, tatăl plătește pentru asta, în același mod, Tatăl nostru trebuia să fie responsabil pentru păcatul fiului Său, al omenirii. Omenirea a căzut în păcat, a făcut greșeala, dar Tatăl ceresc nu putea în niciun fel să spună: "Ei bine, ei ar trebui să sufere consecințele. Eu nu am nimic de-a face cu ei". Niciun tată nu poate spune așa ceva despre copilul său pe care îl iubește. Iar un tată adevărat va lua asupra sa vina copilului și o va purta. Cel care este iubirea veșnică trebuia să se comporte în același mod. El a luat asupra Sa vina lui Adam și de aceea una dintre cele trei Persoane veșnice a trebuit să moară, a trebuit să-și dea viața. Versetul 30: "Acesta este Acela despre care am spus: după mine vine un om, care este preferat înaintea mea, pentru că a fost înaintea mea". El a repetat cuvintele pe care le spusese fariseilor; acest lucru a fost făcut într-o altă zi, poate câteva săptămâni mai târziu sau a doua zi, pentru că ei au venit la El de mai multe ori să-L întrebe, nu au fost singurii care au venit la El. Ioan Botezătorul nu și-a făcut lucrarea într-o săptămână, ci a făcut-o într-o perioadă de timp, unele săptămâni, unele luni, până când a fost cunoscut în tot Israelul, până când s-au anunțat unii pe alții și au venit la el. A durat o perioadă de timp și în acest timp a fost întrebat. Scrie aici, în versetul 31: "Și eu nu îl cunoșteam, dar ca să fie arătat lui Israel, din această cauză am venit, botezând cu apă".

Ioan a venit să-L descopere pe Hristos poporului, bisericii, nu omenirii, nu păgânilor. Ioan a venit la Laodiceea. Ioan a fost trimis să trezească

"oasele uscate". El a venit să "manifeste", să fie "manifestat" lui Israel. A venit să vorbească despre Hristos și despre mântuirea Sa, despre caracterul Său, și a venit "botezând în apă". Există mai multe botezuri cu care trebuie să fie botezat cineva pentru a face parte din cei 144 de mii. Primul este botezul în apă, al doilea este botezul cu foc, iar ultimul este botezul cu sânge. Toate aceste botezuri au fost primite de Hristos și de Ioan Botezătorul și de toți apostolii săi, chiar și de Ioan, care nu a murit, ci a fost scufundat în ulei clocotit. El a trecut testul, botezul cu sânge. A înfruntat moartea, dar fără teamă și fără să vadă moartea. De aceea, cei 144 de mii vor fi botezați cu cele patru botezuri: botezul apei, botezul focului (focul încercărilor, al testelor). Botezul apei include Duhul, este inclus botezul Duhului Sfânt și apoi mai este un alt botez care este ploaia târzie, care este inclus atunci când sunt trecute încercările de foc. Practic, cel de-al doilea botez al Duhului, ploaia târzie, este inclus în botezul de foc, iar botezul de sânge este demonstrarea caracterului sigilat în fața celorlalți, în fața lumii. Această dovadă va fi dată de cei 144 de mii. Iar Ioan spune aici, în versetul 32: "Și Ioan a mărturisit, zicând: Am văzut Duhul coborând din cer ca un porumbel și s-a așezat peste El". Unii spun că Ioan nu a avut viziuni și este adevărat, aici nu punem la socoteală viziuni de tipul celor ale lui Daniel, de exemplu, dar el a auzit glasul lui Dumnezeu, pentru că glasul lui Dumnezeu i-a spus, cu ani înainte, să se ducă în munți, și glasul lui Dumnezeu i-a spus când trebuia să înceapă lucrarea și aici se spune că ochii lui au văzut ceea ce alții nu au putut vedea, "Duhul coborând ca un porumbel". Ioan a avut o vedere spirituală, o vedere profetică, o vedere de profet, la fel ca Elisei. Ce a văzut Elisei și nu a văzut slujitorul său? El a văzut îngerii, când se ruga: "Doamne, deschide-i ochii ca să vadă". Ochii i s-au deschis și a putut să vadă îngerii. La fel, cel de-al doilea Ilie de aici a văzut pe însuși Duhul Sfânt sub forma unui porumbel. De altfel, acesta a fost un alt semn despre care el, Ioan Botezătorul, fusese avertizat anterior. Cu ani și ani înainte fusese avertizat în legătură cu aceste semne, conform cărora trebuia să îl recunoască pe Mesia. I se spusese că "cel peste care va vedea Duhul coborând ca un porumbel" și alte lucruri, alte semne. Iată de ce a fost atât de sigur. În 33 se spune: "Și eu nu îl cunoșteam, dar cel ce m-a trimis să botez cu apă, acesta mi-a spus". Cine l-a trimis și cum l-a trimis? După cum am spus, el a auzit cuvintele lui Dumnezeu ca orice profet. "Cel ce m-a trimis să botez cu apă, acesta mi-a spus: Acela peste care vei vedea Duhul coborând și rămânând peste el, acesta este cel ce botează cu Duhul Sfânt. Și eu am văzut și am adus mărturie că acesta este Fiul lui Dumnezeu." De

ce numai Hristos putea boteza cu Duhul Sfânt? Este evident, pentru că numai El putea să se roage Tatălui să trimită, să dea Duhul Sfânt oamenilor. El este singura scară între pământ și cer, El este singurul acceptabil înaintea Tatălui pentru ca Tatăl să poată acorda ceva omenirii - este Hristos. El este singura legătură legitimă, este conform caracterului lui Dumnezeu, conform legii Sale. Singurul mod de a justifica pe cineva este Hristos, este prin Hristos, este prin primirea și asemănarea cu Hristos. De aceea, botezul cu Duhul Sfânt este cuprins în botezul cu foc... De ce foc? Pentru că focul este ceea ce Îl definește pe Dumnezeu. Dumnezeu trăiește într-o lumină de care nimeni nu se poate apropia, iar acolo este foc. Focul este strâns legat de tronul lui Dumnezeu și, prin urmare, în foc este cuprinsă lucrarea lui Hristos, revărsarea Duhului.

Botezul în apă este partea umană, este o mărturie dată în fața altora, dar nu are nicio putere. Adevăratul botez este dat de Hristos. Atunci când slujitorul lui Dumnezeu botează cu apă, Hristos trimite Duhul din ceruri peste acea persoană, ploaia timpurie. Nu este vorba că Ioan sau cel care botează are o anumită forță, o anumită putere în el. Este o colaborare între slujitorii Domnului sau instrumentele Domnului și Isus Hristos. Versetul 34 spune: "Și am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu". El a dat mărturie că Hristos este Cel care a fost biruitor peste tot păcatul, Fiul lui Dumnezeu, așa cum Adam și Eva, înainte de păcat, erau copii ai lui Dumnezeu, nu aveau păcat, și oricine din univers este copil al lui Dumnezeu. "Acesta este Fiul lui Dumnezeu", acesta este Cel fără de păcat și, de asemenea, "Fiul lui Dumnezeu" se referă la faptul că El a fost născut din Dumnezeu în pântecele Mariei. Ambele explicații sunt cuprinse aici și de aceea mântuirea trebuie să fie transmisă de la cel care se află în împărăția spirituală la cel care nu se află. Mântuirea nu poate fi dată sau planul de mântuire împlinit, nimeni nu poate boteza dacă nu a intrat mai întâi pe ușa împărăției spirituale. Numai un membru al familiei regale, un copil al lui Dumnezeu, poate boteza pe cineva pentru a-l ajuta să intre în împărăția lui Dumnezeu. "Din nou, a doua zi Ioan stătea în picioare și doi dintre discipolii lui erau cu el. Și, privind pe Isus umblând, spune: Iată, Mielul lui Dumnezeu. Și cei doi discipoli l-au auzit vorbind și l-au urmat pe Isus". Este pentru a doua oară când spune: "și l-au urmat". "Atunci Isus s-a întors și, văzându-i pe cei ce-l urmau, i-a întrebat: Ce căutați?" Iar ei l-au zis: "Rabi", care fiind interpretat înseamnă învățător". Observați cum au recunoscut ei această ierarhie a lui Dumnezeu? Ei știau că trebuie să fie ucenicii cuiva mai bun din punct de vedere al caracterului, și au mers direct la

cel mai înalt din punct de vedere al caracterului, erau cei mai curajoși. Atunci aceștia s-au dus și l-au spus: "Rabi, unde locuiești, unde locuiești?" Isus nu le-a răspuns direct, pentru ca șocul să nu fie atât de puternic, și le-a spus: "Veniți și vedeți", iar ei s-au dus și au văzut unde locuia El. Aici nu se spune unde, dar noi presupunem unde. "El nu avea unde să-și pună capul". Spune: "Și au rămas cu El în ziua aceea". Ei au rămas pe munte; acolo se urca întotdeauna Hristos noaptea. Ei au rămas pe munte cu Domnul "căci era aproape ora zece", adică cu două ore înainte de venirea nopții. "Unul dintre cei doi, care auziseră pe Ioan și l-au urmat, era Andrei, fratele lui Simon Petru. El întâi a găsit pe fratele său Simon și i-a spus: Noi am găsit pe Mesia". Observați că vorbește la plural, "noi am găsit", era împreună cu altul. Simon Petru, cel despre care Biserica Catolică spune că a fost primul papă și pe care îl pun atât de sus, nu a fost primul, nu a fost primul. "El întâi a găsit pe fratele său Simon și i-a spus: Noi am găsit pe Mesia (care fiind tradus este Cristosul). Și l-a adus la Isus." L-a adus pe Petru la Isus, "Și, privind la el, Isus a spus: Tu ești Simon". Nici măcar nu-i spusese numele, dar Isus primise în viziune de la Tatăl său sau auzise în acel moment vocea Tatălui care îi spunea numele. "Tu ești Simon, fiul lui Iona. Tu te vei numi Chifa (care se traduce, piatră)". Petru înseamnă piatră mică. Există două cuvinte pentru piatră: unul pe care l-a spus Domnul când S-a indicat pe Sine și unul pe care l-a spus despre Petru. "A doua zi Isus a voit să meargă în Galileea și a găsit pe Filip și i-a spus: Urmează-mă." Această lucrare, preaiubiți frați, pe care o observați aici, este lucrarea nașterii din nou a bisericii moarte. Hristos, ceea ce face aici, ceea ce a făcut acum 2000 de ani, ceea ce este descris aici, face în aceste zile, pentru că Laodiceea este moartă și ceea ce face este să trezească, una câte una, cele 11 seminții ale lui Israel, sau cele 12 seminții, pentru că El este leul. Leul înseamnă rege sau conducător. Hristos, se spune în Apocalipsa, este regele, leul tribului lui Iuda, El nu este tot tribul, El este conducătorul tribului lui Iuda.

El este primul care este treaz, așa cum și cel de-al treilea Ilie va împlini acest lucru, iar prin acest leu, după aceea, sunt treziți și ceilalți din cele 12 triburi. Aceasta este procedura despre care vorbește Apocalipsa, în Apocalipsa șase, și care se încheie cu sigilarea în Apocalipsa șapte a celor 12 triburi ale lui Israel. Așa se va forma biserica din Filadelfia, unul câte unul, toți cei care se vor arăta interesați sau deschiși la minte, deschizându-și ușile (ușile minții lor); ei sunt cei care vor fi împlinirea acelor cuvinte din Apocalipsa trei, date bisericii din Laodiceea: "Dacă cineva aude glasul Meu și deschide

ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine". Așadar, aceasta este pur și simplu lucrarea pe care El o face. Trezirea celor cinci fecioare înțelepte este această lucrare pe care Domnul o face prin "lăstarul dreptății", așa cum este numit în Vechiul Testament, cel pe care Dumnezeu l-a uns primul; unul singur îi trezește pe ceilalți, îi trezește unul câte unul, apoi grupul celor treziți crește și astfel toți deodată îi caută și le vorbesc celorlalți, și astfel se va forma Filadelfia, astfel se vor trezi cei din Laodiceea care vor face parte din cei 144 de mii, unul câte unul. Domnul trebuie să le schimbe numele tuturor, trebuie să îi aducă pe fiecare în legământul cu sacrificiu și, așa cum a schimbat aici numele lui Petru, trebuie să îi schimbe pe fiecare dintre ei. De aceea, prin predicarea unui singur om și prin intermediul internetului, Dumnezeu a făcut posibil ca în acest moment cuvintele Lui să poată fi auzite instantaneu în orice colț al pământului. Oricine mărturisește că face parte din poporul lui Dumnezeu astăzi poate auzi vocea celui de-al treilea Ilie fără să fie nevoie să meargă acolo unde a botezat Ilie, fără să fie nevoie să meargă pe jos, să călătorească, să ia avionul. Domnul a pregătit astfel condițiile, le-a făcut perfecte, le-a făcut perfecte pentru ca Cuvântul Său, așa cum spune El, așa cum este profețit, "să alerge repede și să-și împlinească lucrarea pe pământ", "și cuvântul Său nu se va întoarce fără rod", fără să-și fi împlinit lucrarea. "Filip l-a găsit pe Natanael" - aici se descrie cum unul îl cheamă pe altul. "Noi am găsit pe acela despre care a scris Moise în lege și profeți, pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif. Și Natanael i-a spus: Poate veni vreun lucru bun din Nazaret?" Este o întrebare care denotă o mică îndoială, o mică surpriză, pentru că Nazaretul era renumit că nimic bun nu putea ieși din el, se pare, "iar Filip i-a spus: Vino și vezi." Noi ar trebui să facem la fel. Dacă cineva vrea să răspândească aceste mesaje care sunt date de Dumnezeu și să le transmită, să le dea cuiva, ar trebui să-i spună același lucru dacă are îndoieli: "Vino și vezi", să asculte aceste mesaje, să asculte totul, să analizeze și să vadă dacă se aude vocea celui de-al treilea Ilie din Madison, iar dacă nu, să continue să caute. "Isus a văzut pe Natanael venind la el și a spus despre el: Iată, cu adevărat un israelit în care nu este vicleșug!" Când a spus "cu adevărat un israelit", s-a referit la evrei? Cine îi dăduse numele Israel lui Iacov? Nu a fost Acela care i-a dat numele Ioan lui Ioan Botezătorul? Israel este un nume care îi aparține lui Dumnezeu, nu aparține evreilor. Asta este ceea ce evreii nu înțeleg. Satana îi amăgește pe mulți, iudaizându-i pe cei care se lasă înșelați, crezând că există o oarecare virtute în a-i imita pe evrei în obiceiurile lor naționale. Domnul vrea să ne facă Israel, nu evrei, vrea să ne dea

numele pe care Iacov l-a primit în pocăința sa, un nume nou, un caracter nou. De aceea i-a spus aici "un israelit", nu i-a spus un evreu, i-a spus "un israelit". "Iată unul care va duce lupta împotriva sinelui și va învinge, și va primi schimbarea de caracter", aceasta este ceea ce i-a spus El. "În care nu este vicleșug. Natanael i-a spus: De unde mă cunoști? Isus a răspuns și i-a zis: Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin." Să observăm cum profetul Isus avea viziuni, Tatăl i-a arătat cu o zi înainte sau dimineața când se ruga, sau seara, i-a arătat oamenii pe care urma să-i întâlnească și care trebuiau să primească mântuirea, care erau din oile pierdute ale triburilor lui Israel.

"Și Natanael a răspuns: Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel, Leul seminției lui Iuda." "Regele lui Israel"; nu i-a spus că este Dumnezeu. Aceasta nu era promisiunea pe care Dumnezeu o făcuse în Vechiul Testament, că "Dumnezeu va fi trimis la tine". Ce ajutor ar fi putut aduce Dumnezeu dacă venea ca Dumnezeu? Putea El să fie un exemplu pentru cineva? Promisiunea care ne dă speranță este că a fost trimis un om, Dumnezeu a venit ca om, a trăit ca om, a înfruntat și a îndurat toate ispitele noastre și a fost victorios. "Hristos, Fiul lui Dumnezeu" - aici este în contextul unui om care are Duhul Sfânt. "Tu ești Împăratul lui Israel", adică Leul din seminția lui Iuda, Cel care este fără păcat, Cel care este capul, Cel care este exemplul, Cel care poate fi învățătorul tuturor și exemplul tuturor, pentru că nu a avut nici măcar un păcat. Urmează Ioan Botezătorul, pentru că a avut unul singur, îndoiala, pe care a manifestat-o într-o singură ocazie, și apoi sunt ceilalți. "Isus a răspuns și i-a zis: Pentru că ți-am spus: Te-am văzut sub smochin, crezi? Vei vedea lucruri mai mari decât acestea. Și i-a spus: Adevărat, adevărat vă spun, de acum încolo veți vedea cerul deschis și îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând peste Fiul omului". Peste cine? Pe scara lui Iacov, care este Isus Hristos, pentru că aici se spune, nu se termină și spune: "Și îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând peste Fiul Omului". De aceea, Hristos este legătura cu Tatăl, cu lumea veșnică; nimeni nu poate ajunge la Tatăl fără Hristos. Și sunt multe alte cuvinte, sunt multe alte versete care vorbesc despre această taină, despre cum un păcătos poate fi mântuit prin Hristos și numai prin Hristos. Nu există mântuire în afara lui Isus Hristos, nu există mântuire. Deși păgânii pot fi salvați, ei fără să știe, au fost salvați prin lucrarea pe care Hristos a făcut-o în favoarea lor, prin îngerii care au fost trimiși la ei, prin Duhul care le-a vorbit în minte sau i-a influențat în alegerile lor. Hristos caută să salveze păgânul sau evreul, "evreu"

între ghilimele sau pretins creștin. El caută să îi salveze pe toți și Duhul Său lucrează cu toată omenirea, nu lucrează doar cu Laodicea, ci cu toți, și cu păgânii. Am văzut nenumărate exemple printre prietenii noștri "barbari și greci" de aici, din jurul Madisonului - minuni pe care Domnul le-a făcut în viețile lor, transformări, biruință asupra defectelor de caracter pe care le-a dat la rugăciunile noastre. Duhul Sfânt lucrează, și de aceea Hristos a spus: "Curvele și vameșii vor intra înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu". Cuvintele care se pot spune pe această temă sunt ca un izvor, sunt atâtea de explicat și de spus, dar vom încheia aici acest subiect, pentru că este suficient pentru toți cei care, asemenea acestor ucenici care au fost selectați, găsiți unul câte unul, vor să aibă hainele lui Isus Hristos, vor să "mănânce pâinea", cuvântul pe care îl oferă Isus Hristos. Spunem aceste cuvinte pentru că în Isaia există un capitol scurt care vorbește despre "șapte femei", care reprezintă bisericile, diferitele confesiuni, toate, pentru că șapte este un număr complet, și spune că aceste femei au vrut să aibă doar numele lui Hristos, al soțului lor. Nu voiau nici măcar pâinea pe care El le-a dat-o, nu voiau hainele - caracterul - voiau doar numele; nu voiau să asculte niciun cuvânt al lui Dumnezeu, nu voiau să aibă caracterul, nu voiau să calce în picioare "sinele", nu voiau să fie darnice, generoase, altruiste, nu voiau. Așadar, există două feluri de oameni, unii care se gândesc la consecințele a tot ceea ce vor pierde dacă se pocăiesc, la toate plăcerile la care încă râvnesc, la comodități, și nu vor. Nu vor și resping, vor respinge, vor respinge cea mai mare comoară din univers, care este Isus Hristos, numai că este ascunsă, și de aceea nu o văd.

Iar cealaltă clasă este cea care, sperăm noi, este fiecare dintre cei care ascultă acest mesaj; este cea a celor cărora nu le pasă ce vor pierde în această lume, ce vor trebui să sacrifice, dacă prin aceasta vor primi Cuvântul Domnului și numele cel nou. Fie ca Isus Hristos, Capul, Leul din seminția lui Iuda, capul bisericii, să-i binecuvânteze pe toți cei care în această Zi a Ispășirii, cel puțin în ultimul moment înainte de închiderea conturilor, vor lua decizia de a fi făcuți "fii ai lui Dumnezeu", așa cum am citit. Procesul de a fi făcut, de a se naște, este un proces dureros. Copilul se naște, dar este cu dureri; este un proces dureros să fii făcut "fiu al lui Dumnezeu", te va costa totul și te va costa multe dureri. "Calea cea îngustă" nu este o cale ușoară, dar este calea la capătul căreia vom avea pacea și fericirea veșnică, viața veșnică într-o lume și într-un univers fără păcat. Este ceea ce dorim pentru toți, ca fiecare să-și asume orice sacrificiu pe care trebuie să-l facă pentru Isus Cristos și pentru sine, pentru a fi mântuit.

Fie ca Iehova să binecuvânteze Israelul cu pace, Amin!

Studiu realizat cu ajutorul Marelui Creator și Salvator, ISUS CRISTOS,
de Instituto Madison (youtube)

Pagina web: elultimoclamor.org

Adresa e-mail: scoalamadison@protonmail.com (Română)

"VEȚI CUNOAȘTE ADEVĂRUL ȘI ADEVĂRUL VĂ VA ELIBERA"
EU SUNT să te binecuvânteze!